

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ПОНОМАРЬОВ ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 3236/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

3 квітня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Пономарьов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
пані Сніжана Ботучарова (Snejana Botoucharova),
п. Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
п. Райт Маруст (Rait Maruste),
пані Рената Ягер (Renate Jaeger),
пані Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefivre),
пані Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), *судді*,
та пані Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 11 березня 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 3236/03), поданою до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Віктором Васильовичем Пономарьовим (далі — заявник) 17 січня 2003 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — пані В. Лутковською та Керівником Секретаріату Урядового уповноваженого пані І. Шевчук з Міністерства юстиції.
3. 21 січня 2005 року Суд вирішив направити Уряду скаргу заявника. Суд відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви одночасно. 11 жовтня 2005 року Суд поставив додаткові питання сторонам.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник, п. Віктор Васильович Пономарьов, є громадянином України, 1953 року народження, та проживає у смт Рогань Харківської області, Україна.
5. 18 лютого 1991 року заявника було звільнено із державного радгоспу «ХТЗ».
6. Після численних безуспішних спроб отримати в радгоспі заборгованість із заробітної плати та інших належних йому виплат у лютому 1999 року заявник подав цивільний позов до радгоспу із вимогою виплатити належні йому кошти та компенсацію за затримку у виплаті.
7. У січні 2001 року відповідача було реорганізовано у ВАТ «Сад» (далі — товариство), 25 % акцій якого належало державі.
8. 5 жовтня 2001 року Чугуївський міський суд Харківської області (далі — Чугуївський суд) зобов'язав товариство виплатити заявнику 42 086 грн¹ заборгованості із заробітної плати, компенсації та інших виплат. Рішення суду не було оскаржено протягом встановленого місячного строку та набуло законної сили 5 листопада 2001 року.
9. 30 листопада 2001 року товариство подало апеляцію на рішення від 5 жовтня 2001 року.
10. 10 грудня 2001 року виконавча служба відкрила виконавче провадження.
11. Постановою від 10 грудня 2001 року Чугуївський суд залишив апеляцію товариства без розгляду через недотримання процесуальних вимог, а саме через подання апеляції після спливу встановленого строку без клопотання про поновлення цього строку, несплату державного мита та недоліки у формі та змісті апеляції. Товариству було надано 10 днів для приведення апеляції у відповідність до процесуальних вимог.
12. Постановою від 10 січня 2002 року після невиконання постанови суду від 10 грудня 2001 року Чугуївський суд повернув апеляційну скаргу без розгляду.
13. 18 листопада 2002 року виконавче провадження було призупинено через провадження

¹ Близько 5780 євро.

у справі про банкрутство товариства, порушене господарським судом міста Харкова 25 жовтня 2002 року.

14. 12 грудня 2002 року частку власності держави у товаристві було зменшено із 25 % до 19,99 %.

15. Листом від 18 грудня 2002 року відділ державної виконавчої служби Орджонікідзевського районного управління юстиції у м. Харкові поінформував заявника, що товариство не має коштів на своєму рахунку та процедура примусової реалізації належного товариству майна заборонена Законом України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» від 26 листопада 2001 року.

16. 4 березня 2003 року господарський суд Харківської області затвердив мирову угоду між товариством та його кредиторами і припинив провадження у справі про банкрутство.

17. 24 березня 2003 року виконавче провадження було відновлено.

18. 30 січня 2004 року за скаргою заявника прокуратура Орджонікідзевського району порушила кримінальне провадження проти державного виконавця В. через підробку, пов'язану із виконанням рішення суду, винесеного на користь заявника.

19. 10 лютого 2004 року товариство-відповідач знову подало апеляцію на рішення суду від 5 жовтня 2001 року. Товариство також просило поновити строк подачі апеляції на підставі того, що в той час, коли було винесено оскаржуване рішення суду першої інстанції, товариство мало скрутне економічне становище та використовувало всі кошти на погашення заборгованості для уникнення банкрутства і через це не могло сплатити державне мито при поданні апеляції.

20. 20 лютого 2004 року Чугуївський суд задовольнив клопотання товариства про поновлення строку, прийнявши ухвалу, в якій він повторив підстави, зазначені товариством у клопотанні, та додав, що «суд вирішив за необхідне поновити строк для подання апеляції». Суд також зазначив, що ухвала від 20 лютого 2004 року не підлягає оскарженню.

21. 1 квітня 2004 року на підставі ухвали від 20 лютого 2004 року відділ державної виконавчої служби Орджонікідзевського районного управління юстиції у м. Харкові повернув виконавчий лист до Чугуївського суду.

22. 21 квітня 2004 року апеляційний суд міста Харкова переглянув рішення суду від 5 жовтня 2001 року, частково відхилив вимоги заявника, а в іншій частині переглянув розрахунок компенсації, що вимагалась, та присудив заявнику 3,09 грн.

23. 29 квітня 2004 року боржник перерахував виконавчій службі суму коштів, яку йому необхідно було стягнути відповідно до ухвали від 21 квітня 2004 року. Уряд повідомив, що 22 червня 2004 року заявника було повідомлено, що цю суму він може отримати. Заявник повідомив, що він не отримував такої інформації в той час.

24. 7 вересня 2004 року кримінальна справа проти державного виконавця В. була закрита через відсутність складу злочину.

25. 15 жовтня 2004 року заявник подав касаційну скаргу на рішення від 21 квітня 2004 року та просив поновити строк для оскарження, аргументуючи це тим, що він не був присутній під час розгляду справи апеляційним судом і дізнався про вказане рішення тільки 6 жовтня 2004 року. Ухвалою від 29 жовтня 2004 року Чугуївський суд задовольнив клопотання заявника та поновив строк подання касаційної скарги.

26. 9 листопада 2005 року Верховний Суд скасував рішення суду від 21 квітня 2004 року на підставі того, що апеляційний суд ухвалив рішення у справі у відсутність заявника, та повернув справу до апеляційного суду на новий розгляд.

27. 1 березня 2006 року апеляційний суд міста Харкова виніс нову ухвалу, аналогічну тій, що була прийнята 21 квітня 2004 року.

28. 12 травня 2006 року Верховний Суд відмовив заявнику у задоволенні касаційної скарги.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

А. Законодавство стосовно виконавчого провадження

1. Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» від 29 листопада 2001 року

29. Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» стосується захисту інтересів держави під час реалізації майна господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків. Мораторій на примусове стягнення присуджених сум було запроваджено до вдосконалення механізму примусової реалізації майна таких господарських товариств. Ніяких строків встановлено не було. Стаття 2 Закону передбачає заборону на примусову реалізацію майна, що належить таким підприємствам, зокрема для виконання рішень державною виконавчою службою. Відповідно Закон призупиняє виконавче провадження за виконавчими листами державної виконавчої служби на реалізацію майна господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків.

2. Закон України «Про виконавче провадження» від 21 квітня 1999 року

30. Відповідно до статті 2 Закону України «Про виконавче провадження» виконання рішень судів покладено на державну виконавчу службу. Відповідно до статті 85 цього Закону кредитор може подавати скарги на дії чи бездіяльність державної виконавчої служби до начальника відповідного органу державної виконавчої служби або до відповідного суду. Стаття 86 Закону надає право ініціювати судове провадження проти юридичної особи, яка зобов'язана здійснювати виконання рішення суду, у зв'язку з неналежним виконанням чи невиконанням цього рішення суду та отримати компенсацію.

3. Закон України «Про державну виконавчу службу» від 24 березня 1998 року

31. Стаття 11 Закону України «Про державну виконавчу службу» передбачає відповідальність державних виконавців за неналежне виконання покладених на них обов'язків та відшкодування шкоди, заподіяної державним виконавцем під час виконання рішення. Відповідно до статті 13 цього Закону дії або бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені до вищестоящої посадової особи або до суду.

В. Законодавство стосовно строків

1. Цивільний процесуальний кодекс 1963 року (замінений новим кодексом 1 січня 2005 року)

32. Стаття 68 Кодексу передбачає відстрочення сплати судових витрат чи сплату їх частинами. Ці способи сплати судових витрат можуть бути дозволені суддею з огляду на майновий стан сторони. Таке відстрочення або розстрочення сплати судових витрат може дозволятися не більше як на три місяці.

33. Стаття 89 Кодексу передбачає можливість продовження або поновлення строків, якщо суд визнає підстави для такого продовження або поновлення обґрунтованими. Відмова у поновленні строків може бути предметом апеляції.

34. Стаття 292 Кодексу передбачає один місяць для подання апеляції на рішення суду першої інстанції та п'ятнадцять днів на апеляцію їхніх ухвал. Ця стаття також передбачає, що ці строки можуть бути поновлені у разі, якщо суд знайде належні підстави для такого поновлення.

2. Інші процесуальні кодекси

35. Новий Цивільний процесуальний кодекс, так само як і Кримінально-процесуальний кодекс та Кодекс адміністративного судочинства, передбачає схожі можливості поновлення процесуальних строків. Господарський процесуальний кодекс передбачає можливість поновлення процесуальних строків до трьох місяців.

ЩОДО ПРАВА

I. ВІДНОВЛЕННЯ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ ТА СКАСУВАННЯ РІШЕННЯ СУДУ

36. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на те, що поновленням строків для ординарного апеляційного оскарження після спливу значного часу та подальшим скасуванням рішення суду від 5 жовтня 2001 року порушено принцип юридичної визначеності та незаконно продовжено судове провадження. Він також скаржився за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції на втручання у мирне володіння його майном. У відповідних частинах цих положень зазначено:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку, ... судом, ... який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права».

A. Щодо прийнятності

37. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою в розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд далі зазначає, що заява не є непринятною з будь-яких інших підстав. Таким чином, вона має бути визнана прийнятною.

B. Щодо суті

1. Аргументи сторін

38. Уряд зауважив, що ухвала від 20 лютого 2004 року не змінила рішення суду від 5 жовтня 2001 року, а тільки дозволила його перегляд. Уряд також зазначив, що рішення від 21 квітня 2004 року, яким апеляційний суд скасував рішення суду від 5 жовтня 2001 року, в подальшому було скасовано Верховним Судом.

39. Заявник не погодився. Він зауважив, що причини для поновлення строку товариству-відповідачу були безпідставні з огляду на те, що фінансове становище відповідача на кінець 2001 року було більш ніж задовільним, що може бути підтверджено відповідними документами. Він також зазначив, що товариство-відповідач раніше вже скористалося своїм правом на апеляційне оскарження рішення суду від 5 жовтня 2001 року. Заявник вважав, що поновленням строку для повторної апеляційної скарги після спливу значного періоду часу національний суд порушив принцип юридичної визначеності та незаконно продовжив судове провадження.

2. Оцінка Суду

(а) Стаття 6 Конвенції

40. Суд нагадує, що право на справедливий розгляд судом, яке гарантовано пунктом 1 статті 6 Конвенції, має розумітися у світлі преамбули Конвенції, у відповідній частині якої зазначено, що верховенство права є спільною спадщиною Високих Договірних Сторін. Одним із фундаментальних аспектів верховенства права є принцип юридичної визначеності, який передбачає повагу до принципу *res judicata* — принципу остаточності рішень суду. Цей принцип наголошує, що жодна зі сторін не має права вимагати перегляду остаточного та обов'язкового рішення суду просто тому, що вона має на меті добитися нового слухання справи та нового її вирішення. Повноваження вищих судових органів стосовно перегляду мають реалізовуватись для виправлення судових помилок та недоліків судочинства, але не для здійснення нового судового розгляду. Перегляд не повинен фактично підміняти собою апеляцію, а сама можливість існування двох точок зору на один предмет не є підставою для нового розгляду. Винятки із цього принципу можуть мати місце лише за наявності підстав, обумовлених обставинами важливого та

вимушеного характеру (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Рябих проти Росії» (*Ryabykh v. Russia*), заява № 52854/99, п. 52, ECHR 2003-X).

41. Суд зазначає, що ця справа стосується не екстраординарного перегляду остаточного та обов'язкового рішення суду в порядку нагляду чи за нововиявленими обставинами (див., серед інших справ, рішення у справі «Трегубенко проти України» (*Tregubenko v. Ukraine*), заява № 61333/00, пп. 34–38, рішення від 2 листопада 2004 року; та рішення у справі «Праведная проти Росії» (*Pravednaya v. Russia*), заява № 69529/01, пп. 27–34, рішення від 18 листопада 2004 року), а відновлення провадження через значний період часу шляхом поновлення строку на ординарне апеляційне оскарження. Суд зазначає, що правова система багатьох країн-членів передбачає можливість продовження строків, якщо для цього є обґрунтовані підстави. Разом з тим, якщо строк на ординарне апеляційне оскарження поновлений зі впливом значного періоду часу та за підстав, які не видаються переконливими, як у цій справі, де нібито складне економічне становище перешкоджало відповідачу сплатити державне мито (див. пункти 19 та 20 вище), таке рішення може порушити принцип юридичної визначеності, так як і перегляд в порядку нагляду. Суд визнає, що вирішення питання щодо поновлення строку на оскарження перебуває в межах дискреційних повноважень національних судів, однак такі повноваження не є необмеженими. Від судів вимагається вказувати підстави. Однією із таких підстав може бути, наприклад, неповідомлення сторін органами влади про прийняті рішення у їхній справі. Проте навіть тоді можливість поновлення не буде необмеженою, оскільки сторони в розумні інтервали часу мають вживати заходів, щоб дізнатись про стан відомого їм судового провадження (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Олександр Шевченко проти України» (*Aleksandr Shevchenko v. Ukraine*), заява № 8371/02, п. 27, рішення від 26 квітня 2007 року, та «Трух проти України» (*Trukh v. Ukraine*) (ухвала), заява № 50966/99, від 14 жовтня 2003 року). У кожній справі національні суди мають перевіряти, чи підстави для поновлення строків для оскарження виправдовують втручання у принцип *res judicata*, особливо як у цій справі, коли національне законодавство не обмежує дискреційні повноваження судів ні у часі, ні в підставах для поновлення строків.

42. Суд зазначає, що стороні у провадженні було поновлено строки, не дивлячись на те, що товариство було поінформовано про рішення від 5 жовтня 2001 року якщо не одразу ж після його винесення, то в найкоротші строки. Товариство подало першу апеляційну скаргу у листопаді 2001 року, але вона не була розглянута з низки причин, і несплата державного мита була лише однією із них (див. пункт 11 вище). Через два роки товариство подало нову апеляцію, стверджуючи, що воно не могло сплатити державне мито в той час, коли рішення суду першої інстанції могло б бути оскаржене відповідно до законодавства. Суд зазначає, що товариство не стверджувало про відсутність коштів, а наполегливо стверджувало про відсутність вільних коштів для сплати державного мита. Більше того, немає свідчень того, що товариство коли-небудь зверталось із проханням відстрочити чи розстрочити сплату державного мита, що воно могло б зробити відповідно до національного законодавства (див. відповідне національне законодавство вище). У такій ситуації, надаючи дозвіл товариству подати повторну апеляційну скаргу зі впливом значного проміжку часу та після початку виконання рішення суду на підставах, які, на думку Суду, мали на меті не виправлення серйозних судових помилок, а лише перегляд та нове вирішення справи, національні суди порушили принцип юридичної визначеності та «право на суд» заявника, гарантоване пунктом 1 статті 6 Конвенції. Таким чином, у цій справі було порушення цієї статті.

(b) Стаття 1 Першого протоколу до Конвенції

43. Суд нагадує, що існування заборгованості, підтверджене обов'язковим та такими, що підлягають виконанню, судовими рішеннями, надає особі, на чю користь воно було винесено, «легітимні сподівання» на те, що заборгованість буде йому сплачено та така заборгованість становить «майно» цієї особи у розумінні статті 1 Першого протоколу до

Конвенції. Скасування такого судового рішення прирівнюється до втручання у його чи її право на мирне володіння майном (див., серед інших, «*Брумареску проти Румунії*» (*Brumărescu v. Romania*) [GC], заява № 28342/95, п. 74).

44. Уряд погодився, що рішення суду від 5 жовтня 2001 року становить «майно», але зауважив, що тут не було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, оскільки рішення апеляційного суду міста Харкова, яким було скасовано згадане вище рішення суду, у свою чергу, було скасовано Верховним Судом.

45. Заявник не погодився.

46. Суд зауважує, що у цій справі внаслідок відновлення провадження присуджена судом сума була значно зменшена. Скасування обов'язкового до виконання рішення позбавило заявника впевненості в обов'язковому рішенні суду та позбавило можливості отримати кошти, яких він легітимно очікував (див. пункти 20 та 27 вище).

47. За цих обставин Суд дійшов висновку, що відновлення провадження та скасування рішення суду від 5 жовтня 2001 року поклало на заявника надмірний тягар та, таким чином, було несумісним зі статтею 1 Першого протоколу. Таким чином, тут було порушення цієї статті.

II. ТРИВАЛІСТЬ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

48. Заявник скаржився, що органи державної влади не виконали рішення суду від 5 жовтня 2001 року у належний строк. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

49. Уряд стверджував, що держава не може відповідати за борги товариства, оскільки воно було окремою юридичною особою і держава володіла лише невеликою часткою акцій. Більше того, ця частка була зменшена із 25 % до 19,99 % у грудні 2002 року. Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» більше не захищав майно боржника від виконавчого провадження. Далі Уряд зауважив, що заявник не використав доступні йому засоби юридичного захисту згідно з національним законодавством.

50. Заявник зауважив, що він працював у державному радгоспі та його подальша реорганізація у відкрите акціонерне товариство не звільняє державу від відповідальності сплатити йому заборгованість.

51. Суд зазначає, що на момент винесення рішення на користь заявника держава володіла незначною часткою акцій товариства (25 %). Після набрання рішенням суду від 5 жовтня 2001 року законної сили на боржника розповсюджувалась дія Закону України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» порівняно короткий період часу — близько тринадцяти місяців — до зменшення державної частки до 19,99 %. З цього часу відповідальність держави поширюється тільки на дії залучених до виконавчого провадження державних органів (див. ухвалу у справі «*Шестаков проти Росії*» (*Shestakov v. Russia*) (dec.), заява № 48757/99, рішення від 18 червня 2002 року).

52. Заявник скаржився на дії державного виконавця за кримінальним законодавством, але розслідування не встановило вини державного виконавця у невиконанні рішення суду. Тим не менше заявник не оскаржив до суду постанову від 7 вересня 2004 року про закриття кримінальної справи проти державного виконавця. Також він не подав цивільний позов щодо стягнення з виконавчої служби шкоди через невиконання рішення суду, винесеного на його користь.

53. Суд повторює, що, як він вже встановлював у схожих справах, законодавство України передбачає можливість оскарження до суду законності дій та бездіяльності державної виконавчої служби під час виконавчого провадження та вимагати від державної виконавчої служби відшкодування шкоди, завданої через затримку виплати присудженої суми (див., наприклад, ухвалу у справі «*Кукта проти України*» (*Kukta v. Ukraine*) (dec.), заява № 19443/03, рішення від 22 листопада 2005 року). У цій справі заявник цього не зробив і відповідно не може вважатись як такий, що вичерпав засоби юридичного захисту, доступні йому за національним законодавством.

54. Із цього слідує, що ця скарга має бути відхилена відповідно до пунктів 1, 3 та 4 статті 35 Конвенції.

IV. ІНШІ СКАРГИ

55. Оскільки заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на те, що засідання в апеляційному суді проводилося за його відсутності, Суд зауважує, що ухвала апеляційного суду від 21 квітня 2004 року була скасована Верховним Судом саме з цієї причини. Відповідно заявник більше не може вважатись жертвою за цією скаргою. Таким чином, Суд вирішує, що ця скарга є явно необґрунтованою та має бути відхилена відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

56. Заявник також посилався на статті 8 та 14 Конвенції щодо виконавчого провадження. Скарга за статтею 8 Конвенції ґрунтувалася на твердженні заявника, що присуджена сума могла б бути використана ним для кращого лікування його сина, який хворів на лейкемію та помер у березні 2003 року. Суд зазначає, що заявник не порушував ці питання перед національними судами. У будь-якому разі його твердження є необґрунтованими та не можуть бути основою для небезпідставної скарги на порушення цього положення. Суд вирішує, що ця частина заяви є явно необґрунтованою та має бути відхилена відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

V. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

57. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

58. Заявник вимагав 103 110 грн (еквівалент 14 133 євро) відшкодування матеріальної шкоди, що включає 42 086,06 грн плюс інфляційні втрати. Він також вимагав 100 000 євро відшкодування моральної шкоди, стверджуючи, що його син помер від раку, оскільки він не мав присудженої суми для його кращого лікування.

59. Уряд вважає ці вимоги безпідставними та такими, що не стосуються справи.

60. Щодо вимог відшкодування матеріальної шкоди Суд зауважує, що сума, присуджена заявнику рішенням національного суду від 1 березня 2006 року є несуттєвою у порівнянні із сумою, яка була присуджена рішенням суду від 5 жовтня 2001 року. Суд вбачає за необхідне присудити заявнику 5780 євро, яка є еквівалентом присудженої йому суми національним судом відповідно до скасованого рішення.

61. Стосовно вимоги відшкодування моральної шкоди Суд вбачає, що заявник зазнав певної моральної шкоди в результаті встановлених порушень, констатація яких сама по собі не може становити достатньої сатисфакції (див. рішення у справі *«Трегубенко проти України»*, (*Tregubenko v. Ukraine*), згадане вище, п. 63). Тим не менш сума, яку вимагає заявник, є надмірною. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як це вимагається статтею 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

62. Заявник не виклав жодних вимог стосовно відшкодування судових витрат у встановлений строк. Відповідно Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

63. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу стосовно поновлення провадження та скасування рішення суду від 5 жовтня 2001 року прийнятною, а решту заяви — непринятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

3. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику:

— 5780 (п'ять тисяч сімсот вісімдесят) євро відшкодування матеріальної шкоди;

— 1000 (одну тисячу) євро відшкодування моральної шкоди, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнутий;

— зазначені суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) після спливу вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 3 квітня 2008 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова